

La família: esperança del món!

Ds, 22/02/2014 per Catalunya Religió

Les diòcesis catalanes celebraran entre el 2 i el 9 de març la Setmana de la Família, que enguany tindrà com a lema: “La família: l’esperança del món!” Cada diòcesi organitza diverses activitats. Coincidint amb aquest jornada, els delegats de Família i Vida de Lleida, reflexionen en aquest text sobre com la família pot ser un signe d’esperança en el món d’avui. Aquí podeu [consultar els actes](#) que es faran a Lleida i el material de les jornades.

(Blanca Roca i Juan Luis Salinas / Delegació de Família i Vida de Lleida) No hi ha cap dubte que la vida quotidiana de molta gent i, fonamentalment, de la societat considerada en general, ha esdevingut una mena de grisor produïda per la cerca del que m’és útil i resulta pràctic, que s’identifica amb la normalitat, llunyana del tot de res que ens parli d’agosament, entusiasme, aventura, innovació, creativitat, transcendentalitat,... Aquesta aparença, però, encobreix la realitat de mesquinesa i misèria en la que ens refugiem perquè, per sobre de tot, està la pròpia seguretat, comoditat, en definitiva la precarietat, feblesa i trivialitat de cadascú. Ens hem rendit al benestar i hem abandonat, per incòmode, el bé comú sense esperar que ningú se’n faci càrrec. Sense il·lusió davant la realitat aclaparadora ni respecte d’un mateix, ens envaeix la tristor a la que veladament ens aferrem, la qual s’apodera dels nostres cors.

No hi ha lloc per l’esperança, entesa com l’esperar assolir allò que ens és necessari, tampoc, és clar, hi ha lloc per esperar aconseguir els desitjos ni les il·lusions. Fins i tot la desfeta arriba a abandonar les promeses que el mateix Déu ens ha fet, amb el que, conseqüentment, abandonem Déu quan no se li havia abandonat ja.

Esdevé llavors que les persones, la nostra societat, necessiten trobar seguretats i referents per tal d’obtenir respostes que les situïn, els encoratgin, els aportin força per continuar vivint, els donin esperança per mirar el futur. Sens dubte, la família també pot esdevenir un terreny desertitzat on hi manqui la força de l’esperança

per poder viure i s'estigui perdent l'horitzó, l'experiència d'aquesta buidor, però, pot sacsejar-los i empènyer-los a reeixir si són capaços de trobar-se en l'amor, fent d'ell un terreny adobat per poder viure. Només l'amor podrà fer que la família recobri l'esperança i l'alegria de creure. En el despreniment total de l'anorreament en el no res és on es torna a descobrir el valor del que és essencial per l'existència, després d'aquesta experiència és quan es pot trobar l'Amor que és Déu i que ens segueix abraçant.

És en la desolació de la solitud i els despreniments radicals on fan falta persones de fe que sàpiguen confiar esperançadament indicant el camí als altres. Aquest és el paper de la família que visqui en l'Amor, des de l'Amor, per l'Amor, vers l'Amor, amb amor entre els seus membres. La família, llavors, es materialitza com l'esperança del món que l'ha d'encomanar als altres. Com ens diu el Papa Francesc a l'[*Alegria de l'Evangelí*](#), "Crist ressuscitat i gloriós és la font profunda de la nostra esperança, i no ens faltarà el seu ajut per complir la missió que ens encomana".

Blanca Roca i Juan Luis Salinas són delegats diocesans de Família i Vida de Lleida